

Han var bleven anstrengt af Sangen og sad et Øjeblik og snappede efter Vejret.

„Aa jo, du har vist Ret. Sønnen er dog tilsidst vor bedste Trøster.“

„Kom, lad mig hjælpe dig!“

III.

Den følgende Dag rugede en truende Skyhimmel over Jorden. Ikke et Øjeblik lod Solen sig se. Og dog var det lige fra Morgenstunden en brændende Varme, en tør, nedtrykkende Ovn-hede, der ligesom strømmede op fra Jordens glødende Indre. Rundt om paa Engene laa Kvæget med Hovederne tungt mod Grønsværet, Svalerne var urolige, og Luften havde en sær, svovlagtig Lugt.

Ud paa Eftermiddagen kom Frk. Ragnhild langsomt gaaende hen imod den Bondegaard, hvor Fru Betty og Emanuel boede. Hun gik i Tanker og mærkede ikke, hvor langt hun var kommen, før en Stemme sagde Goddag tæt ved Siden af hende.

Det var Betty. Hun stod derinde paa Gangen bagved Havediget i en tarvelig, glat, sort Kjole